



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

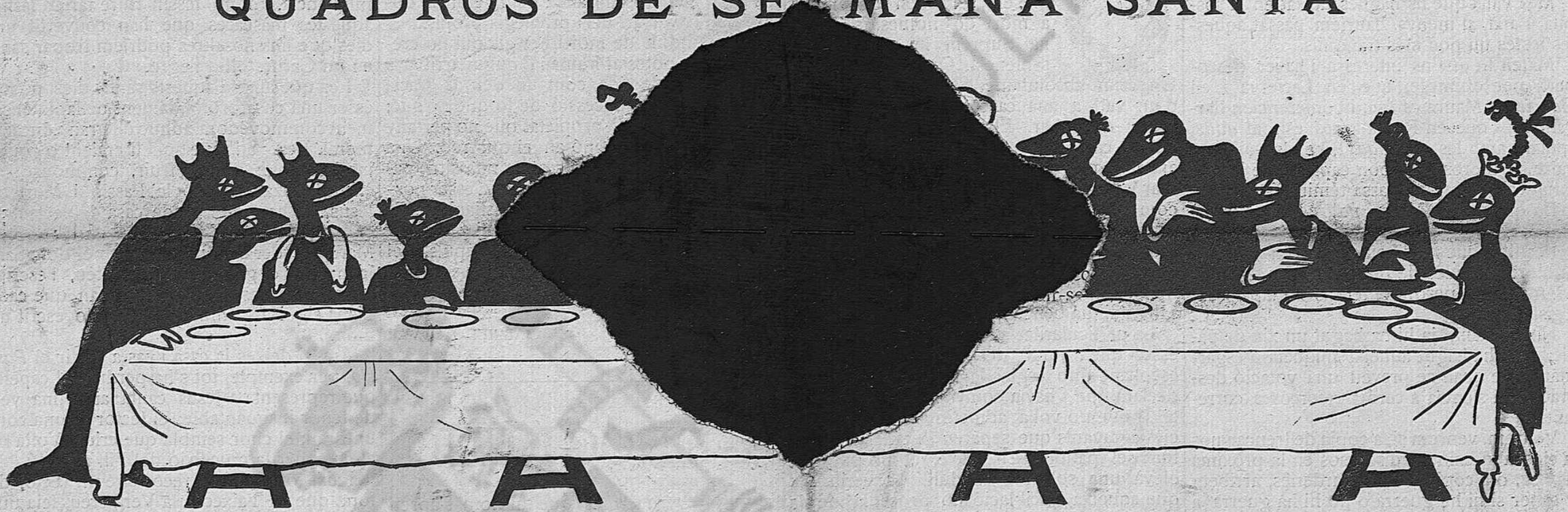
CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

QUADROS DE SETMANA SANTA



La cena... de negros dels dotze apòstols de la "Lliga"

DE LA MANCOMUNITAT

S'ha constituït la Mancomunitat catalana. Ha estat un acte quiet i sense soroll. No hi ha hagut ni esclats d'entusiasme per part dels catalans, ni esclats d'odi per part dels anticatalans. El mateix *Imparcial*, de Madrid, no ha escrit aquesta vegada cap article rabiós contra les aspiracions autonomistes de Catalunya.

Aquest plàcid començament ens sembla de bona astrugancia. És un fet la Mancomunitat catalana, i no ha esdevingut cap daltabaix. Els unitaristes espanyols, que veïen els més terribles perills en el nou organisme, s'hauràn convençut que aquest no ha de produir cap esquinç en la famosa *unidad de la patria*. És d'esperar que en Montero Ríos, en Gullón, l'Alcalà Zamora i altres antimancomunistes, rectificaran les seves opinions.

Per a posar la significació de la Mancomunitat a l'alcanc de totes les intel·ligències, pot fer-se un simil ferroviari. Heu-vos-el aquí. El tren de l'autonomia s'ha posat en marxa. Tot-just ha sortit de l'estació de partida i li queda un llarg camí per recórrer. Però el fet és que ja camina, que ja avança en direcció al seu destí. L'arrencada, que és lo que més esforç requereix, ja s'ha aconseguit donar-la. Aquesta arrencada és la Mancomunitat.

Tots els catalans, doncs, hem de rebre amb alegria la constitució del nou organisme. Els republicans, que tenen l'autonomia regional en el seu programa, se n'han de felicitar. És veritat que la Mancomunitat s'inaugura amb el predomini d'un bloc conservador, format pels regionalistes, els ministerials, els lliberals dinàstics i els carlins. Però el poble de Catalunya té en la seva mà

el destruir aqueixa majoria de dreta en les futures eleccions de diputats provincials.

Fins ara, aquestes eleccions, interessaven molt poc als ciutadans, perquè l'esfera d'acció de les Diputacions és migrada i secundària. D'aquí endavant, elegir diputats provincials per a representar aqueixa cosa artificial i buida que és la província, serà, además i principalment, elegir diputats a la Mancomunitat, representants d'aqueixa cosa viva i plena que és Catalunya. Per això creiem que'l nostre poble mostrarà més interès en interindre en la designació de diputats provincials i portarà a la Mancomunitat un major nombre d'homes d'idees netament democràtiques. Si els republicans de la nostra terra tenen seny i coratge, aconseguiran dintre pocs anys una sòlida majoria.

Les primeres sessions de la Mancomunitat mostren alguns dels perills que cal evitar, si

es vol que'l nou organisme sigui estimat per tots els catalans. S'ha de tenir molt de compte en no ferir la susceptibilitat de les comarques, en no donar motius o pretextos per a que's parli del caràcter absorbent de Barcelona. En la repartició de càrrecs i aventatges s'ha de complaure en tot lo possible als tarragonins, gironins i lleidatans. Ja ho sabem que Barcelona, proporcionalment al nombre dels seus habitants i a la quantia de la seva contribució als gastos de la Mancomunitat, té dret a una representació i a una influencia predominants. Però aquest dret no ha d'utilitzar-lo. Ha de sacrificar-se en profit de les comarques, precisament perquè és més rica i més poderosa. No's tracta d'una qüestió de proporcionalitat ni de dret, sinó d'una qüestió d'amor i germanor entre tots els fills de la terra catalana.

Pròleg de la Farsa

A MICS meus, ni que fossim xicots d'estudi!
Apenes s'han obert les Corts i ja estem en vacances.
La mateixa pressa han finguut per a començar la tasca que per a plegar-la.

I lo satisfets que deuen haver-se'n anat a casa seva, els bons diputats i senadors; i lo satisfet que deu haver quedat el nostre govern, de la feina feta durant aquest gran període legislatiu de quaranta-vuit hores.

Si és que aqueixes primeres sessions hagin sigut un ensaig o una mena d'entrenament per a demà, quan la facecia vagi de veres, hem de convenir que'ls hi ha sortit un poc desigual.

La cosa pinta malament.
En Dato ja ha ensenyat l'orella, i tal volta això sigui lo únic positiu que n'haurem tret, d'aqueix curtíssim primer acte de la farsa política.

El missatge de la Corona és un document que diu tan poca cosa com un article del Director d'El Dia Gráfico.

O en Dato no té programa, o, si en té, ho dissimula molt.

Entre retòriques inútils ens parla de tot, fins de posar el Manzanares en condicions navegables; però lo que més interessa ai país s'ho calla.

No comprenem com dimoni tenia tanta pressa en fer-nos a saber, abans de Setmana Santa, que no calia refiar-nos del seu paternal govern ni de les seves llums intel·lectuals.

Més valia que'ns hagués deixat en la sospita, i així, al menys, hauriem passat aquestes festes un poc més tranquils.

Maleït lo que'ns interessa l'haver descobert, per exemple, que en Lacierva i en Gabrielito Maura es fan, i conferencien llargament, i que en Romanones està al quite, apoiant amb les mesnadas liberals—ai!—no gaire nombroses, al bon capitost de la majoria—ai!—tampoc massa temible.

En quant a en Maura padre (tot poderós) per ara bo; segueix a Mezquifilla.

Resultat, que no's veu encara, en aquestes primeres topades de personalismes, de quina manera's perdrà el temps en la present legislatura.

No obstant, ja hi ha hagut un xic de pànic; ja hi ha hagut aquella miqueta d'esgarripança de quan se preveu una votació desgraciada i s'envia a cercar reforços a correuita.

Veurem, veurem si, a copia de trencar-nos la closca desxifrant discursos en la proxima reprise, o a copia d'oír xafarderías, arribem a saber si hi ha guerra o no hi ha guerra a l'Àfrica; quins pactes internacionals hem realitzat i quines consolacions pot esperar la miseria i la mandra nacional.

Ja que no'ns ho han dit de bell antuvi, com era de llei i raó, caldrà armar-nos de paciència i esperar.

I d'esperar en sabem tant que... maliatsiga si ens ve d'un segle!

X. X.

SETMANA SANTA

I

Dijous

Avui és el dijous sant; la tradició poca solta vol que sigui bru, tristoí, rublert de silenci i d'ombres.

Calli, per ella, el brugit de la ciutat neguitosa, oberta al coite fecond de les febres redemptores.

Pesi al temps primaveral que li diu: «Tant se me'n dona!» apel·la als medis violents, fa son recurs de la força, pretenent tiranitzar la consciència d'aquest poble, savi ja i no oblidat, dels qui l'enganyen i escolen.

II

DIVENDRES

Jesús és mort, Jesús és mort, el Sol ho ignora i no'n fa cas;

les aus distretes canten fort tras d'un hivern omplert de glaç.

Les horties són exuberants, els solcs s'esborren sota'l verd; de mil collites palpitan mil·lions de calzers són cobert.

Regna la llum, els papallons deixen les larves llibertats; de les abelles companyons van a les flors de tots els prats.

Les claraboies baix la llum, i baix el Sol qui es fa vehement, porten claror, donen perfum a la llar grisa i indigent.

III

DIUMENGE

Pesi a les ordres estrefetes del calendari, la Pasqua de Natura bella ve quan li plau; ella no té setmana santa ni altre calvari [cau. que'ls que li assigna'l temps feréstec quan el fret

Els seus dolors són saves closes en el sagrari de la llevor acotxadeta i el borro brau; el diumenge de rams i palmes és un mostrari donant verdors pera un trimestre sota'l cel blau.

La nostra Pasqua redemptora triga a venir, és somni bell, fal·lera santa dels enorriats, les rebel·lies quixotesques la fan tardana. [frir

Oh, el jorn de gloria excels que fita nostre so-i ens assenyala dolces lluites, distants combats per a guanyar més beneficis la raça humana!...

J. COSTA. POMÉS

Els dies de perdó



H, la psicologia burgesa!—A la meua «provincia», a l'hora present, se troben condemnats a mort dos homes. El Tribunal Suprem ha pronunciat la sentència. Què potestat humana pugui arribar a

Un crim absolutament... de vida, com un déu, la gracia... concessió de lo que no's té;... propietat que no pertany... sinó an el qui reb. Una... resulta una altra pa... d'esser nos... cristianisme-fè, ... altituds cultu... impuls, del... cristianisme-gracia, ... teixa cosa que'l cris-

GABRIEL ALOMAR

GEROGLÍFIC



ER més que un hom s'apreti els polsos i es posi en torment el cervell, no és possible treure ben clar si tenim o no tenim guerra al Marroc.

Oficialment s'assegura que a l'Àfrica no hi tenim guerra de cap mena; que'ns concretem a continuar la nostra penetració pacífica per a exercir, a l'alimón amb França, una missió lloablement civilitzadora.

Tant és cert que al Marroc hi regna una pau arcadiana, que van a llicenciar els soldats de cuota; entenent que, per la tasca tranquila que allí ha de fer-se, amb quatre fills de cases pobres n'hi ha prou.

El telegraf sembla que s'empenyi en contradir les consoladores afirmacions del govern i dels bons senyors que tenen interessos a l'Àfrica. Cada dia llegim noves d'alguna baixa soferta per nostres tropes. L'un dia uns moros, emboscats traïdorament entre verdices, assassinen a uns soldats. Un altre dia tirotegen un convoy, produint la mort d'uns i ferint-ne d'altres. És clar que no té lloc cap batalla important; però el diox telegraf, amb sa toçuda deria de donar compte diàriament de doloroses perdues, fa semblar que no's gosi de pau ni un dia, ni una hora, ni un segon.

I que deu ésser ben cert que no hi ha guerra, perquè si n'hi hagués, segurament, no duraria quatre dies, a jutjar per l'unanimitat amb que tothom la condemna. Ningú, absolutament ningú, n'és partidari. Tolerem aquesta sangria d'homes i diners que sofreix Espanya, perquè una cosa o altra ha de costar el paper lluidíssim que'ns ha confiat Europa, de convertir el Marroc en una fer-

til Andalusia, encara que sigui, a costes de veure la nostra Andalusia erma i pelada com un troç de Marroc; no'ns indigna ni ens commou lo que passa a l'Àfrica, perquè a Espanya ja estem avesats a tot, i, de totes maneres, no hi hà motiu de fer una protesta sorollosa, perquè ja hem quedat en que no tenim guerra de cap mena.

No'ns trenquem, doncs, més el cap, per averiguar si tenim o no tenim guerra al Marroc; i creguem a peus junts als que'ns assegurin que no, perquè ells poden saber-ho més que nosaltres.

I resen, de passada, un Pare-nostre pels soldats que moren a l'Àfrica, i donem un adéu de despedida als mil·lions que enterrem en aquelles terres, considerant que una cosa i altra constitueixen el vehícol civilitzador de la nostra penetració pacífica.

Pau als morts i profit pels vius.

JEPH DE JESPU



Sonata XXI



JA estic cansat de noies i senyores vestides de seda negra i tocades amb mantellines; ja no podré mirar un berret de copa alta en tres o quatre mesos sense sentir repugnancia. Si no fessin riure farien fastig, aquestes màscares que han convertit uns dies que fins nosaltres podríem trobar sants en un Carnestoltes negre.

És que això d'aquests sants dies podria ésser una cosa profundament bella, intensament commovedora, adhuc de gran educació moral. Però ai! que aquell creient o aquell inèdult que vulgui fruir, commoure's o exemplaritzar-se amb la Passió i Mort de Jesús, ho ha de fer desde casa del·lectant-se amb aquell sever Sant Lluç, amb aquell Sant Marc, barroer com un nin; amb el dolç Sant Joan; amb el grandíós Sant Mateu, l'escriptor de paraules de pedra, que fan que cada plana sigui una muntanya i tot lo escrit un món.

Ara, si deixes la casa i vas a sentir el Passio, per exemple, tot s'ha perdut. El capella que representa a Jesús canta amb una veu de tenor inaguantable; el lector brama com un brau; el chor sembla que cridi «Volta'l», al demanar la crucifixió del Fill de Déu.

I així tot. Sempre recordaré un rector de fóra que, a l'aixecar la Vera-creu, feia uns crits de «Ecce lignum crucis. Ecce lignum crucis. Ecce lignum crucis», que deixava a l'auditori completament esferèit; tan profunda era la veu del cantor i a tons tan baixos arribava.

També és veritat que de fóra en tinc un bon record. Es de Mongat. Un chor cantava la Passió, no pas gaire afinada; però en aquella mitja església, i amb aquell acompanyament de fluviols de canya, el «Jesucrist, la passió vostra...» tenia una veritable emoció; la contemplàvem tots fins eternits.

Ara, lo que no'n té poca ni molta, són aquests remats de pollos lluits, corrent darrera les damiseles, abans del temple, en el temple i fóra del temple. Lo que no'n té és aquell Crist estirat a terra i voltat de cèntims; ni les taules de demanar diner per això o allò, presidides per senyores guapes i mudades en companyia de sers desgraciats. Lo que no pot aguantar-se són aquests monuments que volen ésser artístics i són despleables, que tindrien de fer devoció i fan riure.

Jo me n'he anat al bosc amb un llibret petit a la butxaca, i sota un pi he tornat a gustar les dolçors de Sant Joan i les energies de Sant Mateu. He tornat a peu mirant la lluna plena. Ara tinc set, i bèc.

Enric, té, cobra.

MORITZ XII



BATALLADES

LN Layret ha donat una conferència en l'Ateneu gracienc de l'U. F. N. R. En Layret ha parlat mal de la coalició republicana i dels radicals, i amb molta el·loquència ha vingut a plantejar el programa d'un catalanisme obrerista.

Tot això està molt posat en raó, i fins em sembla forsa encertat.

Cal, emperò, fer-se càrrec que hauria produït més bon efecte si en Layret ho hagués dit abans de perdre, la coalició republicana, les eleccions.

Ara li podríem dir allò: «Quan li ha vist el c... dtu que és femella».

Per altra part, ell ve a implantar un nou matí del nacionalisme, que junt amb els que formen els dissidents del Centre del carrer de Pelai—que és del tot distint amb el d'en Layret—ve a complicar més la situació.

L'esquerra catalana aviat semblarà una capça de pintures.

A nosaltres, emperò, se'ns ocorreix el dubte de si el senyor Layret hauria obrat altrament si la coalició republicana, en comptes de perdre les eleccions de diputats a Corts, les hagués guanyades.

Llegeixin això, d'El Dia Gráfico, diari de don Romà Fabra:

«La entrada de don Antonio Maura en el Congreso tenía que producir, necesariamente, intensa expectación. Es, por ahora, el personaje más pintoresco de la actual legislatura.

Hubo siseos, comentarios tendenciosos ahogados por el sonido de la campanilla presidencial. Como un felino familiar de una casa de abuelo, dió algunas vueltas alrededor de su eje, i reposó el ilustre parlamentario, revestido de una serenidad admirable, en los bancos de los integristas.

«Esto era ya un gesto previsto: Maura ha dejado, con él, de llamarse conservador; ha justificado las últimas campañas de sus amigos.

«Pero no basta un gesto—ha exclamado un maurista.—Es preciso que nuestro jefe hable, que haga temblar las piedras, que su palabra sonora resuene en los grandes centros de actividad política de España.

Fué la nota más saliente de la sesión, la primera nota política de la temporada.

Ho han llegit?

Doncs bé, simula una nota telegràfica de darrera hora, enviada desde Madrid, i està inventada a la redacció.

Lo més espantós és que, com sab tothom, en Maura no s'ha mogut de Mezquitilla i no ha anat per res al Congrés.

El nou bisbe ha fet desmentir la nova, que havia corregut de boca en boca, de que tenia un fill.

Afegeix, en la seva rectificació, el doctor Reig, que és realment viu; però que'l fill se li va morir, com també se li han mort tots els parents d'aquella banda.

Res, que'ls ha anat enterrant a tots.

Si en comptes de tirar per a bisbe, les dones per tornar-se a casar, hauria resultat un «Barba-Blau».

Del tresor dels humils.

Don Antoni Pau i Cevit, conserge de la Caixa d'Estalvis, ha mort i s'ha fet anunciar amb tots els títols.

Heus-aquí un cas de modestia certament inversemblant.

Jo he llegit moltes vegades: «Don X. X., gran creu de Beneficència; el gran collar, don I. I.; don Z. Z., banquer, gerent de tal companyia, àdhuc ric, i prou, ha mort».

Lo que no havia llegit mai és l'esquela d'un home que en l'hora de la mort se sent humil i es declara a sí mateix porter, amb tot l'urc de qui està satisfet de sa professió.

Sempre se'n veuen de noves; per això no volia morir mai la vella.

Notes de fora

Reus.—El «Centro de Lectura» prepara una exposició de quadros de l'artista Felicià Garcia, fill d'aquesta ciutat, que actualment resideix a París.

Hi ha el projecte de que aqueixa important manifestació artística coincideixi amb els festivals del centenari d'en Prim.

Per iniciativa de la «Joventut Reformista» es donarà, probablement, el nom de Frederic Mistral a un carrer pròxim a inaugurar-se.

Girona.—Entre'ls escassos conservadors d'aquí

hi ha bastanta maror, degut a l'acte napoleònic de la «Joventut Maurista», que acaba de separar de la seva presidència an en Lluís Català.

El seu substitut és en Norat, i el nombre de socis és tan reduït que a tots els fan de la tiva, i tots remenen poques o moltes cireres.

Palamós.—Aqueixos dies ha seguit estacionada la vaga de carregadors del moll. L'autoritat protegeix als esquiroles. Afortunadament no's registren coaccions ni ha tingut d'intervenir la guardia civil en cap incident.

Santa Coloma de Farnès.—Els veïns d'aquesta xamosa població estan d'enhonorabona amb el nou servei d'automòbils a Girona. Amb aquesta ventajosa millora s'ha augmentat molt la concurrència a la capital.

Alforja.—Ha sigut molt celebrada l'actitud dels obrers de l'«Associació Agrícola», que han acordat conrear gratuïtament les terres d'un dels associats que, per trobar-se greument malalt, se veia precisat a abandonar-les.

Puigcerdà.—El poble, indignat, comenta acaloradament la desaparició d'algunes joies d'art que hi havia a l'església de Santa Maria. L'ajuntament ha pres cartes en l'assumpte i obligarà a parlar al mossèn, qui ha de respondre degudament d'aquella desaparició... que té tots els visos de negoci.

Cherta.—El nostre escarabat, buscant firmes, no per nombrar-se candidat, doncs ja sab ell que ningú el votaria perque tothom el té avorrit i protesta de tan gran peça a la població. Les firmes que busca el cap de grill, són per a demostrar a la seva superioritat que'l poble l'aprecia molt i que sentiria que'l trasllessin... por no poder prescindir de él.

Tinguin compte qui els ho diu: No recollirà ni vinticinc firmes d'entre'ls mil i pico que aquí saben escriure.

Manresa.—Entrè les moltes societats obreres que han acordat celebrar la festa del treball, el dia primer del pròxim mes de maig, hi ha l'Associació d'obrers de les Arts del Llibre.

Sabadell.—Dimecres degué tenir lloc l'anunciat miting d'obrers metal·lúrgics en els jardins de Cervantes. Hi prengueren la paraula els directors de Sabadell i altres vinguts.

Arenys de Mar.—L'ajuntament assistí, diumenge, a la parada de les palmes. No se sab si, en realitat, els regidors varen parlar, o si només darrera la porta de casa, de que no hi eren, o de... ja'm podria dir.

Malgrat.—Una sèrie de conferències sobre la «Lliga del bon treball» s'organitzen, per la seva part, preferentment, abans que comenci de la «bona setmanada».

Les Planes.—Tot progrés és religiós. Per celebrar el setè aniversari de la Mare de Maria hi ha hagut, no sé quantes vegades, un acte al teatre místic, quin protagonista, un fraire de pel i caputxa, amb sa oratori, sucuat amb oli. Per completar, surten unes quantes casades i organitzen una processó pel divendres a la nit, i com que reporta gastos i la Verge i Mare de Deu anava amb un vestit bastant trodat, passen de casa en casa a recollir quartets per vestir de nou a l'imatge.

I el nostre rector, carregat de duros! Visca l'hipocresia!

ELS NOSTRES DIPUTATS

—Cuita, esposa idolatrada, arregla'm el mundo gran: posa-hi la levita nova, la corbata blanca, el clac, les botines de les festes, cinc o sis camises, guants, deu mocadors de butxaca i un parell d'estrenya-caps. Cuita, que demà és el dia.

—El dia de què?

— Sant Marc!...

— És a dir que no recordes que s'acosta el dolç instant en que'l teu marit comenci a exercir de diputat?

— Ah! I per xò estàs tan frenètic?...

— Naturalment!... Si demà no ocupava el meu escaño, què dirien els companys? Què pensaria el districte?

Com marxaria l'Estat, orfe del concurs patriòtic que en mi confia trobar?

Cuita, que les hores passen i els trens surten molt puntuals.

Avisa a la cotxeria que'm tinguin el cotxe abaix a l'hora que ja vaig di-ls-hi.

Depressa, corrent, volant!...

Que no pugui dir la patria que jo l'he feta esperar!...

II

— Bona nit, esposa meva. — Ja tornes a sè aquí?... Aiia!... Que ha passat alguna cosa?... — No ha passat res. Tot ha anat amb la major harmonia.

S'ha fet l'acte inaugural al Saló de la Cambra alta; don Dallons ha pronunciat el discurs reglamentari, la comitiva oficial se n'ha entornat altra volta... i amunt; ja està inaugurat el nou Parlament. Ai, prenda! Tu no't pots imaginar lo solemne que resulta tot allò. Estic encantat.

— Però què heu fet més?... Esplica't. — Les figures importants han predicat una estona, hi ha hagut un breu daltabaix sobre no sé quines actes i, per fi, havem nomenat al nou president.

— Magnífic!...

I per què tornes?...

— Aiia!...

Vés perquè!... Després del tràngol que tot això ens ha causat i venint festes, no't sembla que'ns tocava descansar?...

— Què tal?... Com aquesta mostra són els nostres diputats: molt empenyo en pescar l'acta, molt desig d'anà «allà dalt»; però, conquerit ja el puesto, cap a caseta, companys! sense haver tocat la feina, ja pensen amb el descans.

C. GUMA



miseria

«... havia detur... anome... da no'n... les terroris... conòmiques... que aquell... que un nou període... ençat per a la capital

progrés ciutadà i del ben... gen actualment a Barcelona. Aquesta període de prosperitat. Aquesta període serà encara més considerable si la projectada Exposició d'Indústries Elèctriques assoleix l'èxit que n'esperen els seus organitzadors. L'Exposició Elèctrica pot empenyer la creixença de la ciutat amb tanta força com va fer-ho l'Exposició Universal de 1888.

Però en l'esplendor de la Barcelona nostra hi ha una negra taca. I és el problema de la vida obrera. És veritat que en els darrers anys ha baixat el nombre dels sense-feina i que en tots els oficis i ocupacions és relativament fàcil trobar un lloc. En canvi els jornals no han sofert un augment apreciable. I com que dugues de les principals despeses de la vida — els queviures i l'habitació — han pujat considerablement, la situació de la classe treballadora ha empitjorat.

No fa gaires dies que'l senyor Martí i Julià feu veure, en un excel·lent article periodístic, la relació que hi ha entre'l problema de la vida obrera barcelonina i la futura Exposició d'Indústries Elèctriques. La puja del preu dels pisos — en la qual han influït els enderroc de la Reforma — ha fet més gros l'apilotament de famílies obreres en cases malsanes i llòbregues, que són caus de miseria, de dolor i de malaltia. L'Exposició farà créixer fortament la corrent migratòria envers la nostra capital, accentuarà la puja dels lloguers urbans, i les classes pobres encara hauran d'apilotar-se més i més.

Heus-aquí un greu problema que mereix l'urgent atenció de les corporacions ciutadanes i de tots els homes que estimen la ciutat i la gent que hi viu. A l'ajuntament s'ha plantejat ja aquest problema. És precís que's treballi amb coratge per a resoldre'l. No fos cas que'ls esplendors de l'Exposició elèctrica servissin per a agravar les tortures del nostre poble obrer.

A. R. I V.

REPICS



A tenim constituïda la Mancomunitat i ja tenim als capítols de la «Lliga» amos i senyors de Catalunya.

En el repartiment de càrrecs s'han adjudicat els més i els millors i no han reparat, per obtenir-los, aliar-se amb tota mena de cacies, conservadors, liberals, carlins, en fi, un veritable contuberni.

Ara que ja manen, tenim notícies que lo primer que volen fer és una millora altament beneficiosa per a Catalunya, i és senyalar als senyors de la comissió permanent una dieta de 40 pesetes. Què'ls hi sembla? Veritat que és un bon començament?

Hi ha molt entusiasme per a celebrar dignament la projectada festa de la pau; i tot fa suposar que serà, aquesta, una gloriosa diada.

Ja'ns hi podem apuntar an aqueixa simpàtica idea.

Creiem que la pau s'ha de conquerir aviat i a tota costa. Guerrejant, si convé.

Ara rai que estem en època d'armats. No vindrà d'uns quants més.

Altre atentat feminista.
Les sufragetes de Glasgow han intentat volar una església per medi de la dinamita. Ja són ben ximplers, ja, tan mateix!
Mireu que volguer matar a Nostre Senyor precisament aqueixos dies que està de cos present!...

Pompes funeràries.
En Dato ha presentat ja la llista complerta dels nous senadors vitalícs. Creiem que'l tal document no interessarà a ningú; per això ens abstenim de reproduir-la. És a dir, una empresa hi ha interessada, únicament: la «Neotafia».
Pot començar a prendre nota dels domicilis i enviar catàlegs a les famílies.

Diumenge va tenir lloc a Terrassa una gran festa lligaire amb el títol de «Diada Regionalista».

I l'endemà, a Barcelona, els amics d'en Prat de la Riba es repartien les breves de la Mancomunitat.

Vetaquí un contrasentit ben remarcable. Això és païr el gall el dia abans de cruspir-se'l.

El rector de la Sagrada Família, l'altra nit, amb motiu d'una festa, va e...gegar un gran castell de focs.

Foc en les esglésies?
Quina imprudència!
Això és mentar la soga en casa del ahorcado!

DISSABTE VINENT LA CAMPANA DE GRACIA

publicarà un interessant

Número extraordinari

LA PRIMAVERA I LA POLÍTICA

LA MANCOMUNITAT

PASQUA CLERICAL

Doble número de planes
atapaïdes de ninots

10 cèntims

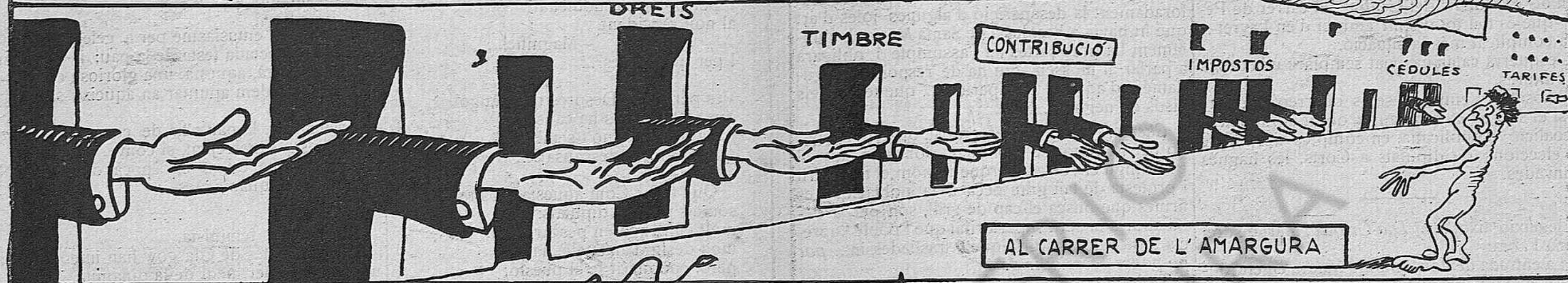
Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARTER del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.

PASSIÓ I MORT DEL POBLE ESPANYOL

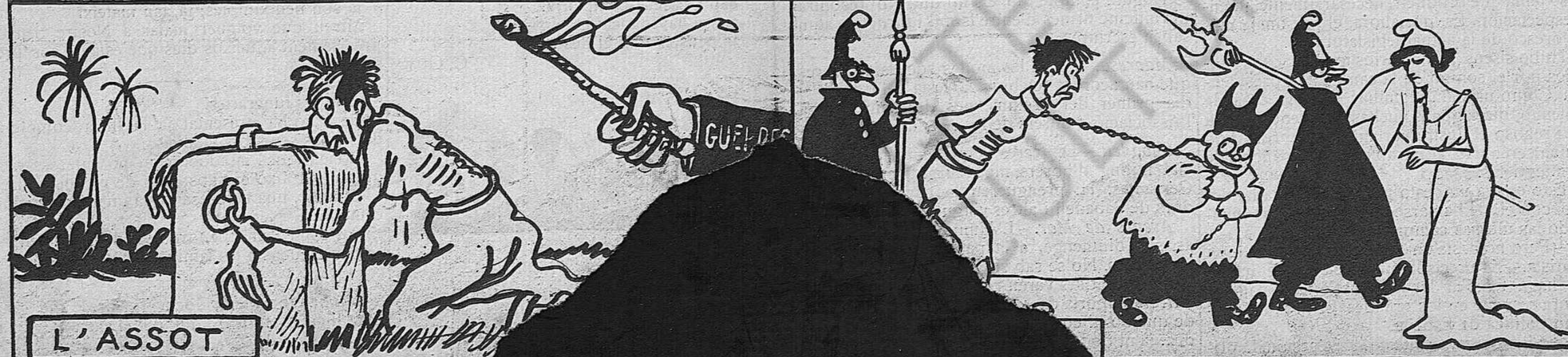


A L'HORT DE LES OLIVERES

AL BALCÓ DE PILAT



AL CARRER DE L'AMARGURA

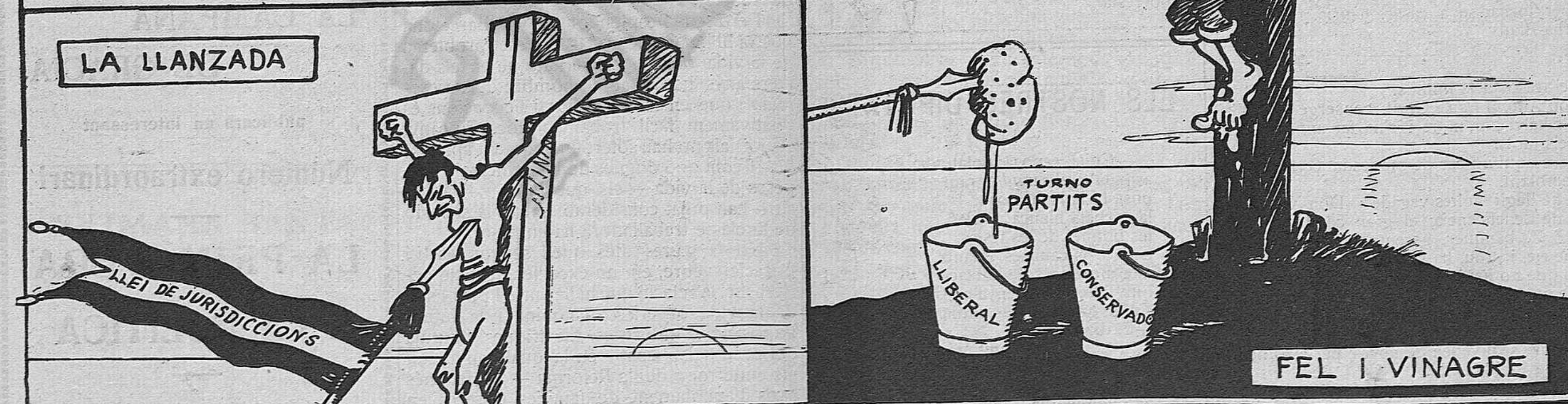


L'ASSOT



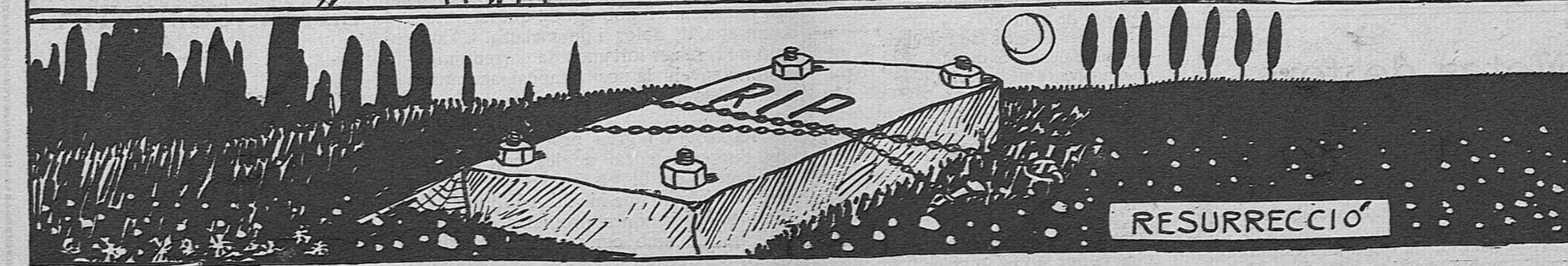
1ª CAIGUDA

3ª CAIGUDA



LA LLANZADA

FEL I VINAGRE



RESURRECCIO